

ת"פ 2071/2015 - מדינת ישראל נגד לאית סואעד

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 15-09-2015 מדינת ישראל נ' סואעד

בפני כבוד השופט שושנה פינסוד-כהן
ממשימה מדינת ישראל
נגד לאית סואעד
נאשם

החלטה

nymoki החלטה בדבר אי הרשות של"צ צו מבחן ופיקוח

1. הנאשם הורשע על פי הודהתו בכתב אישום מתוקן בעבירה סיוע לחבלה ע"י שניים או יותר, עבירה על פי סעיף 35(א)(2) + סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ג-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם ביום 15.8.2015 עבד הנאשם באתר בניה יחד עם עוזם אשר היה אחראי עליו ומנהל עבודת השמירה באתר. בין עוזם לבין תאמר שרר סכסוך. באותו היום הגיע לאטר עוזם על מנת לפגוש בתאמר. תאמר המתין במקום היחיד, במהלכו שלף תאמר את החפץ ונופף בו לעברו של עוזם. אז אמר למקומות הנאשם ברכב, יצא ממוני והתקרב לעוזם, **עדאם הוציא את החפץ מידיו של תאמר. הנאשם הגיע למקום והוציא ממנו מקל הליכה ומסר לו ידיו של עוזם.** אז הלם עוזם בראשו של אחד ממלוויו של תאמר באמצעות המקל שקיבל מן הנאשם. כתוצאה לכך נשבר המקל על ראשו ונגרמה לו חבלת ראש עם חתך, והוא הורדם והונשם עקב עירפול הכרתו. עדאם הוסיף לרדוֹף אחריו תאמר והכה אותו באמצעות מקל ההליכה בראשו ובגבו ונגרמו לו חבלות.

3. בהתאם להסדר ולאור גילו של הנאשם, ליד 1995, בן 20 בעת האירועים נשוא כתב האישום, נערכ תסקירות שירותי המבחן בעניינו. על פי בקשה הסגנור התסקיר בחן גם את שאלת הרשותו של הנאשם.

4. התסקיר הראשון מצין כי הנאשם איז בן 21, רוחק, שיתף כי חוות המעצר למשך 17 ימים הייתה טראומטית עבורו. חש חש ופחד מאפשרות חזרתו לכלא. הנאשם שיתף את שירות המבחן בכך כי לא ידע על סכסוך קודם בין הצדדים, הגיע למקום כאשר המתлонן שלפ סכין אל עבר الآخر, מי שכיהם שותפו לעבירה, והתכוון לפגוע בו. חש חרדה נבהל ושל רצונו שלא להיות שותף לסייעת צדקה מסר מקל לשותפו לעבירה, על מנת שיוכל להגן על עצמו. בשלב מסוים חש חוסר אונים ונבהל והחליט לעזוב את המקום. טיירו זה תואם לחולוטין את עובדות כתב האישום. התסקיר מוסיף ומפרט כי אין אצל הנאשם מאפיינים התנהגותיים אלימים ונראה כי פועל מター קושי בהתחמודדות עם

המצב המורכב. היליך המשפטי מהוות עבورو גורם הרתעתי ממשמעותי. הביע חרטה שירותות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות מקרים דומים הינו נמוך וברמת חומרה נמוכה.

שירותות המבחן מסוים בהמלצתו צו מבנן למשך 12 חודשים, לצד של"צ בהיקף של 160 שעות. כמו כן שירות המבחן ממליץ לבחון ביטול הרשות מאחר והרשותו עלולה לפגוע בהתפתחות האישיות בעתיד ולמנוע ממנו להתקדם ולמש את שאייפותיו.

5. הצדדים טענו לעונש כאשר המשימה טעונה מתחם ענישה המתחילה במספר חודשי מס'ר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשים ואילו הסגנון מיקד טענותיו בכך שיש לס'ים היליך זה ללא הרשות תורן מתן דגש לענישה הפרטנית השמה לבנה לנאמן המסייע העומד בפני עצמו"ש.

6. עבירות אלימות פוגעות בערך המונג של זכות האדם לשלוות גופו ובטחונו. במקרה זה עבירות האלימות הסטיימו בפגיעה קשה ואשפוז.

7. בעת קביעת מתחם הענישה יש לשים לב ולבחון היטב את נסיבות האירוע ואת חלקו של הנאשם באירוע. במקרה זה, וכפי שמצאתו לנכון להציג בסעיף 2 לעיל, באמצעות אוטיות מודגשת, הנאשם אינו נוטל חלק במרבית האירוע. האירוע החל ללא קשר אליו. האירוע הסטיים והאלימות בוצעה מבלי שנטל בה חלק פעיל. אין להתעלם מכך כי מי שמכונה שותפו לעבירה, עשה שימוש לצורך האלימות הקשה במקל שהגישי לו הנאשם. יחד עם זאת, בחינת פרטי האירוע, כפי שהם מופיעים בכתב האישום, ולא רק בדבריו של הנאשם בפני שירות המבחן, מלמדת כי הנאשם פנה לרוכבו על מנת להגיש את המקל למcona שותפו לעבירה, כאשר שותפו לעבירה עמד אל מול נפגע העבירה כאשר זה האחרון מנופף כנגדו בחפש חד הנחזה להיות סיכון.

8. אין כל תיעוד לכך בכתב האישום או בטענות הצדדים ואף הדבר עולה מတוקיר שירות המבחן, כי היה קשר כלשהו בין הנאשם שבפניי לבין זה אשר מכונה, שותפו לעבירה. עוד יזכיר כי נפגע העבירה יחד עם אלה שבאו עמו, חיכו במקום למי שמכונה שותפו לעבירה כאשר נפגע העבירה מצד בסיכון. הנאשם הגיע למקום רק בשלב נפנוף החפש הנחזה לסיכון אל מול פני מי שמכונה שותפו לעבירה.

9. על אף שמבצע העבירה העיקרי המכונה "שותפו לעבירה" מהיותו המבצע העיקרי וה הנאשם שבפניי מס'יע לאווטו ביצוע, אין עדות או אף טענה כלשה שהיא ביניהם קשר כלשהו, שתכננו זאת או אף שתתקשרו ביניהם לפני במהלך או אחרי האירוע. לעניין זה חשיבות באשר להבנת חלקו של הנאשם באירוע. הנאשם מסר למבצע העיקרי את המקל שעלה גם הוא מאויים. המבצע העיקרי בחר להמשיך ולבנות עם המקל שימוש גם לאחר שנטל לידי את החפש הנחזה להיות סיכון והמשיך ולבנות בו נפגע העבירה.

10. אכן מסירת המקל לידי המבצע העיקרי, היא אשר אפשרה את ביצוע העבירות על ידו ובכך הפך הנאשם שבפניי למס'יע. זו הסיבה שמדובר בפנינו כתב אישום זה. אך קביעת מתחם הענישה צריכה להלום את הנסיבות המדוייקות. במסגרת נסיבות אלו, כתב האישום גם מדגיש כי הנאשם הוא אשר הכיר דווקא את

נפגע העבירה אשר עבד עמו והוא אחראי עליו. בין נפגע העבירה לבין המבצע העיקרי שגרר סכוס. למשה מכתב האישום עולה כי הנאשם שבפניו נקלע למקום, הבין את הסיטואציה כמאיימת, דזוקא על מי שאינו טענה שהכיר ובחירה לו באמצעות מתן מקלט.

11. בנסיבות אלה דעתך הינה כי מתחם הענישה מתחילה במאסר על תנאי ועד ל-6 חודשים מאסר בפועל. יש להפריד באופן ברור בין עניינו של הנאשם שבפניו למבצע העיקרי.

12. הרשותו של אדם בפלילים בגין עבירה שביצעה, היא דרך המלך המשרתת את מטרת ההליך הפלילי. לעניין זה ראה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ. קלין-

"הרשות הפלילית של נאשם שאשmeta הוכחה ותוczותה, han מרכיב חיוני בהליך הפלילי; han נועד למצות את הכליזמו המגוננות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבבים, ולשווות למשגה העבירה תוויית של מעשה פסול בעיני החברה, שנמול עונשי בצדיו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפותרת נאים, חדשות לבקרים, מהרשות פלילית, אף שאחריותם הפלילתית הוכחה. שהרי הרשות היא הביתי השיפוטי לאחריות הפלילתית שהוכחה, ובולדייה נותרת קביעת האחירות הפלילית חסраה את החוליה האחונה, המסייעת לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת".

13. יחד עם זאת מצא המחוקק לנכון לאפשר סטייה מעקרון זה במקרים חריגים. המחוקק קבע כי בסמכותו של בית המשפט שלא להרשותו נאשם גם אם מצא כי ביצע עבירה, ראה סעיף 71(ב) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977, סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, תשל"ז- 1977 מאפשר גם לבטל הרשותו של הנאשם אם יש מקום לתת צו של"צ, צו מבחן או התchingות.

14. בע"פ לאופר נ. מדינת ישראל קובע בית המשפט העליון מבחן לישומה של הוראת החוק המאפשרת אי הרשות. יש לציין כי מבחן זה מופיע בפסק הדין לאחר שבית המשפט העליון סוקר את הפסיקה שקדמה לו לעניין אי הרשות, ובכלל זה מפנה גם להלכת כתוב (ע"פ 96/2083 כתוב נ. מדינת ישראל פד"ו נב (3) 337).

על פי המבחן בפסק"ד לאופר- "מקום שבניות מיוחדות וחיריגות עלול להויזר יחס בלתי סביר באורך קיצוני בין חשיבות הרשות לאינטראס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפואה מהרשותה, עשויו לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשות." בפסק הדין ממשיכה כב' השופטת פרוקצ'יה ומפרטת את השיקולים שיש לשקל בבואה בהם"ש לישם מבחן זה.

15. במקרה אשר בפניו, לא בקהלות ניתן לקבוע כי האינטראס האישי של הנאשם יכול לגבור על האינטראס הציבורי כאשר מדובר במעורבות בעבירה של אלימות במדרג גבוה. יחד עם זאת, במקרה זה מדובר

בנאמם נעדר עבר פלילי, ב-20 בעת בוצע העבירה, בגין העיר. מדובר במין אשר מנהל אורה חיימ הורטיטיבי. גם נסיבות העבירה הין נסיבות חריגות כפי שפרטתי לעיל.

16. באשר לנסיבותו של הנאשם ולפגיעה בו, מדובר בנאים שהינו בבחינת " בגין העיר". הרשעה עלולה להזכיר אפשרויות ולפגוע בשיקומו עליו הוא עמל. גם שירות המבחן מתרשם מהחרטה הינה שלו ומהרטעה שייצור מההליך הפלילי. כך שמדובר זה במישור האיש, סיום ההליך ללא הרשעה לא יפגע בהשגת מטרת ההליך הפלילי. במשvor הציבור, הרי הוא כי הנאשם אשר בפני עצמו המצביע העיקרי, אומנם סיעו הוא לביצוע עבירות אלימות קשה, אך נסיבות מעורבותיו היו חריגות.
17. מכל האמור לעיל, עולה לטעמי כי יש לסיים את ההליך ללא הרשות הנאשם. מתקייר שירות המבחן ממנו עולה כי הסיכון להישנות עבירות דומות הינו נמוך.
18. לפיקר מצאתי לנכון להורות כפי שהורתתי בהחלטתי מיום 17.10.31.

ניתנה היום, ט' סיון תשפ"א, 20 Mai 2021, בהעדר הצדדים.